

KURIER CZĘSTOCHOWSKI

Nr 223

Wydawca: Redakcja „Kuriera Częstochowskiego”
Częstochowa, Adolfa Hitlera Alja 19. Tel. 22-45 i 22-49
Konto pocztowo-oszczędkowe: Warszawa 653
Dla ogłoszeń obowiązują cenniki Nr 1.

Częstochowa, wtorek 21 września 1943 r.

Wychodzi sześć razy na tydzień. Abonament miesięczny wynosi zł. 6.— (prócz tego oparta 12 gr.)
Zamawiania przyjmowane są przez wszystkie
Pracze Pocztowe w dan. miast.

Rok V.

Mowa Mussoliniego do narodu włoskiego

»Dynastia Sabaudzka zdradziła faszyzm«

RZYM, 20 września. — Mussolini wygłosił w sobotę wieczór przez włoskie radio mowę do narodu włoskiego. W przemówieniu swym oświadczył:

„Czarne koszule! Włosi! Włoszki! Po długim milczeniu znowu słyszę mój głos. Jestem przekonany, że go poznacie, ten głos, który tak często zwoływał was w ciężkich czasach do wspólnego działania i święcił z wami najpiękniejsze dni Ojczyzny. Wystąpiłem pewien czas, zanim znowu nie wystąpiłem przed wami, ponieważ potrzebowałem pewnego okresu duchowego skupienia, zanim wystąpiłem znowu przed światem. Po mojej izolacji koniecznym było nawiązanie przede mną ponownie kontaktu ze światem. W radio nie ma miejsca na wygłaszanie długich mów. Nie będę się zbyt długo rozwodził nad naszymi wypadkami, lecz zaraz zacznę od wydarzeń z dnia 25-go lipca.

W moim, naprawdę bogatym w przygody życiu, wydarzyła się przygoda najbardziej nieprawdopodobna ze wszystkich: rozmowa z królem trwała 20 minut, albo nawet jeszcze mniej. Jakikolwiek porozumienie było niemożliwe, ponieważ król już z góry powziął swoją decyzję. Wybuch kryzysu był nieunikniony. Już nieraz w okresie wojny i pokoju zachodziły wypadki, że jakiś minister musiał ustąpić, a jakiś generał został usunięty. Ale jeszcze nigdy nie słyszano, aby takiemu człowiekowi, jak ja, który przez przeszło 20 lat z absolutną wiernością służył swemu królowi, kazano aresztować na schodach prywatnego mieszkania króla, zmuszono go do wejścia do samochodu sanitarnego, pod pozorem, że chce się go ratować przed spryszczeniem i w blaskawiczym tempie przewożono z jednego koszar do drugich. Natchemiasz odniósł mi wróżenie, że ta ochrona była w rzeczywistości nie pewna. To wróżenie uświadomiło mi we mnie w czasie, kiedy wywożono mnie z Rzymu do Ponzu, że moje podejrzenie zamieniło się w pewność w chwili, kiedy z Ponzu przewieziono mnie na wyspę Maddalena, a z Maddalena do Gran Sasso, jak to przewidywał plan wdania mnie wrogom.

Miałem jednak zupełnie pewne nadzieje, że jakkolwiek byłem odcięty od świata zewnętrznego, to jednak Führer troszczył się o moją osobę i to raczej po bratersku, niż po koleżeńsku. Później Führer przysłał mi wspaniałe wydanie dzieł Nietzschego. Słowo wierność ma swoje głębokie znaczenie, pragnąłbym powiedzieć, odwieczne znaczenie w sercu niemieckim i zasadniczo odzwierciedla duchowy świat Niemców. Byłem przekonany, że przeciw otrzymam tego dowód.

Art. 12 zawieszenia broni

Znając warunki zawieszenia broni, nie miałem najmniejszych wątpliwości co do tego, co kryło się w artykule 12-ym tych warunków. Pewien wysoki urzędnik oświadczył, że jestem trzymanym jako zakładnik. Jednak w nocy z 11-go na 12-go września zapowiedziałem, że wrogowie nie dostaną mnie żywcem w swoje ręce. Wśród czystej atmosfery grę czuli się nastroje oczekiwania. Około godziny 14-tej zjawili się opuszczający się pierwszych szeregów spodochronowych a następnie zaczęli dalsi. Na obliczach wszystkich malowała się decyzja zżamania wszelkiego oporu. Straż, która miała strzelać, zrozumiała to i nie strzelała. Wszystko to rozegrało się w ciągu 5-ciu minut. Uwolnienie, cale przedświadczenie było wzorem organizacji i ducha decyzji Niemców i pozostanie wydarzeniem, pamiętnym w historii. Z biegiem czasu wyczyn ten urośnie do rozmiarów legendy.

Na tym kończy się dramatyczny rozdział, dotyczący mojej osoby. Jest on jednak drobnotną w porównaniu ze straszliwą tragedią, w jaką „rząd demokratyczny” wtrącił w dniu 25-ym lipca naród włoski. Niewiarygodny optymizm, nawet u faszyzmu, nie uważał za możliwe, aby rząd był w stanie knuć tak katastrofalne plany wobec partii, reżimu i samego narodu.

Kroki jednak, zarządzone po 25-ym lipca, wskazywały na istnienie programu, zmierzającego do zburzenia dnia 20-tu lat i wymazania 20-tu lat stawy, celem zlikwidowania pamięci początków, mających na celu stworzenie Imperium oraz podniesienia Ojczyzny do takich wyżyn, jakich ni-

gdy jeszcze nie przeżyła w swoich dziejach. Dziś, w obliczu ruin zalegającej w dalszym ciągu wojny, czyni się rozpaczliwie wysiłki, w kierunku możliwości znalezienia jakiejś formy usprawiedliwienia dla tego, który ponosi za to odpowiedzialność. Ci, którzy napadają dziś na partię, są to ci sami, co już w chwili naszego marszu na Rzym starali się sabotować postępek społecny. Ponieważ my bierzemy, w przeciwieństwie do nich, pełną odpowiedzialność na siebie, mamy też prawo poddać pod sąd czynny tamtych.

Centrala defetyzmu

Król, który czuje się zdemaskowany, jednak nie abdykował, jak tego oczekiwała większa część Włochów, musi być pociągnięty do bezpośredniej odpowiedzialności. Nie kto inny, tylko jego dynastia we wszystkich okresach wojny stanowiła centrum defetyzmu i antyniemieckiej propagandy. Król ostrożnie, ale przecież nieraz oskarżenie stał solidarnie u boku wszystkich spekulacji wrogów, podczas, gdy spadkobierca jego tronu objął dowództwo nad południową armią, ale nigdy nie zjawiał się osobiście na polu walki.

Jestem przekonany, że dynastia sabaudzka przygotowała zamach stanu aż do najdrobniejszych szczegółów, wspólnie z Badoglio i jego towarzyszącymi generałami oraz niektórymi zdradźcami, członkami partii faszystowskiej. Nie może ulegać żadnej wątpliwości, że natchemiasz po moim aresztowaniu otrzymał od pełnomocnictwo do rokowań w sprawie zawieszenia broni.

W ten sposób król zdradził w najniegodniejszy sposób Niemcy. A przecież była to dynastia, która ja sam przed 20-tu laty uchroniłem przed katastrofą. Dzisiaj ta dynastia stworzyła nowy rząd, na podstawie starego statutu z roku 1884 i proklamowała wolność, pod znakiem stanu wyjątkowego i ostrzy bagnatów.

Co się tyczy warunków zawieszenia bro-

ni, które miały być tak wielkoduszne, to w rzeczywistości były one najostrożniejszymi, jakie tylko można sobie wyobrazić. Powodując się jedynie tylko troską o swoją koronę, król popchnął Włochy w chaos, hańbę i nędzę.

Kiedy straciłmy honor, równocześnie utraciliśmy też wszystkie kraje, jakie uzyskaliśmy w czasie wojny, mianowicie posiadłości nad Morzem Adriatykiem, na Morzu Jońskim, Egejskim, w południowej Francji i na Bałkanach.

Armia, która została poniżona i porzucona na łaskę losu, rozbiegła się z dnia na dzień i została rozbrojona przez swoich własnych sprzymierzeńców, wśród szderczego śmiechu ludności cywilnej. To pokorzenie musieli znieść ci sami żołnierze, którzy walczyli dzielnie na tak licznych polach bitew u boku swoich niemieckich sprzymierzeńców.

Królewsko-włoska marynarka została wyślana na Malte, jedynie tylko lotnictwo zdołało uratować znaczną część swoich materiałów. Praktycznie jednak nie posiada ono już żadnej siły bojowej. Bynajmniej nie faszyzm był tym czynnikiem, który zdradził monarchię, lecz właśnie monarchia zdradziła faszyzm.

Ufni w to, że nikt nie będzie mógł stawiać oporu naszemu działaniu, pragniemy wysunąć następujące zadania:

Cztery zadania

- 1) Ponownie chwycić za broń po stronie Niemiec, Japonii i innych sprzymierzeńców. Tylko krew może zmyć hańbę jaką, z historii naszej Ojczyzny.
- 2) Natchemiaszowa reorganizacja armii, która skupia się dookoła milicji, jako jej trzon. Tylko ten, kto chwyci za broń i walczy w imię swej wiary, może zwyciężyć.
- 3) Usunięcie zdradźców, w szczególności tych, którzy solidaryzowali się z nowym rządem.
- 4) Usunięcie plutokracji i stworzenie so-

cialnej bazy, na której da się zbudować państwo.
Czarne koszule i ich wierni zwolennicy w całym Włoszech, powoduje są ponownie do pracy i do bronii! Radość przeciwnika z powodu kapitulacji Włoch nie oznacza, jakoby posiadał on już zwycięstwo w swoich rękach, tym bardziej, że nasi sprzymierzeńcy, Niemcy i Japonia, będą walczyli aż do ostatecznego zwycięstwa i nigdy nie pomyśla o kapitulacji.

Mussolini zakochał swą mowę płomiennym apelem do wszystkich Włochów o obronę Ojczyzny.

Rozkaz Nr. 7

RZYM, 20 września. — Duce wydał rozkaz dzienny Nr. 7, którego treść brzmi następująco:

Rozkaz dzienny rządu Nr. 7.
Faszyzowski rząd narodowy zwalnia oficerów armii włoskiej z przysięgi, jaką złożyli na wierność królowi. Wskutek kapitulacji i nieobecni, król wydał naród w ręce nieprzyjaciela, tracąc go w przepaść hańby i nędzy.

Polityka Bulgarii bez zmian

SOFIA, 19 września. — Premier bułgarski Boszloff odczytał dziś w południe oświadczenie rządowe nowego rządu, zamianowanego przez Regencję.

Oświadczenie stwierdza m. in., że nowy gabinet stoi na gruncie zasad oświadczenia rządowego z roku 1942. Nowy rząd prowadzi dalej dotychczasową politykę zagraniczną i ożywił jest wolą szerszej współpracy z potężną Rzeszą Niemiecką i jej sprzymierzeńcami. Dalej ma on silną dążyć utrzymania i pogłębiania dotychczasowych przyjaznych stosunków z wszystkimi państwami neutralnymi, zwłaszcza z zaprzyjaźnioną i sprzymierzoną Turcją, tą samą Turcją, z którą Bułgaria łączy wspólne interesy i szczerą dążność do utrzymania porządku i spokoju na Bałkanach.

Planowy przebieg ruchów niemieckich na froncie wschodnim

Ciężkie straty alianckiej floty inwazyjnej za czas od 8 do 17 września

Z GŁÓWNEJ KWATERY FUHRERA, 20 września. — Naczelna Komenda Niemieckich Sił Zbrojnych komunikuje w dniu 18 września:

Na południowym odcinku frontu wschodniego, utrzymujące się od szeregu dni silne opady deszczowe utrudniały działania bojowe. Nieprzyjaciel bezskutecznie próbował wderzeć się w ruchy naszych wojsk, mające na celu odbicie się od przeciwnika. Odrzucono go w zwycięskich walkach.

W rejonie na zachód od Wjazmy wszystkie próby przełamania, podejmowane przez zmasowane siły sowieckie, rozbiły się o zdecydowany opór dywizji niemieckich, które zniszczyły przy tym 70 czołgów.

Z pozostałych odcinków frontu, z wyjątkiem trwających przez cały dzień ataków nieprzyjacielskich na południe od jeziora Ładoga, zareportowano tylko lokalną działalność bojową.

Na Morzu Czarnym jedna z włoskich łodzi podwodnych, walcząca dalej na stronie niemieckiej, zatopiła nieprzyjacielski statek min, ubezpieczony przez czołgace.

W rejonie bojowym Salerno własne ataki zmieniły się wczoraj z gwałtownymi przeciwnatarciami nieprzyjaciela, wspieranymi znacznymi siłami lotniczą i ciężką artylerią okrętową. Szczególnie na południowo wschodnim odcinku frontu przysłały na rozmiarach walki z nowowysadzonymi na ląd, przeważającymi siłami nieprzyjacielskimi.

Nasze wojska ubezpieczające, cofające się z Kalabrii, wśród ciągłych potyczek i po gruntownym zniszczeniu wszystkich połączeń komunikacyjnych, nawiązały wczoraj łączność z dywizjami, walczącymi w rejonie Salerno.

Posztażająca na usługach Badoglio załoga wyspy Elby, w siłę 7.000 żołnierzy, bezwarunkowo skapitulowała i została rozbrojona.

Nieliczne nieprzyjacielskie samoloty przeleciały za dnia i podczas nocy nad rejonem Rzeszy. Sprowadzanie zrzuconych bomb spowodowały tylko nieznaczne szkody.

Z GŁÓWNEJ KWATERY FUHRERA, 20 września. — Naczelna Komenda Niemieckich Sił Zbrojnych komunikuje w dniu 19 września:

Na południowym odcinku frontu wschodniego własne ruchy mają planowy przebieg. Silnie napierającego nieprzyjaciela odparto.

Na środkowym odcinku frontu, w rejonie na zachód od Jelni i na południe od Biely, trwają dalej ciężkie walki. Ataki znacznych sił nieprzyjacielskich rozbiło.

Z reszty frontu, z wyjątkiem ożywionej działalności bojowej o charakterze lokalnym na przyczółku mostowym nad rzeką Kuban i w gwałtownych, lecz bezskutecznych, atakach sowieckich na południe od jeziora Ładoga, nie zareportowano żadnych ważniejszych walk.

Utrzymujące się od dwóch tygodni w rejonie Salerno ciężkie walki nie przyniosły brytyjsko-północno-amerykańskim wojskom inwazyjnym oczekiwanego sukcesu operacyjnego. Nie udało im się odciać dywizji niemieckich, znajdujących się w południowych Włoszech. Mimo znacznie przeważających liczebnie sił, wojska nasze udaremniały jakikolwiek rozszerzenie nieprzyjacielskiego przyczółka desantowego.

W przeciwnatarciu, mimo silnego ognia dział okrętowych, stoczonego nieprzyjaciela na wąskim pasie wybrzeża. Poniósł on przy tym ciężkie straty. Dzięki temu udało się własne wojska, które wycofały się z Kalabrii i Anulii, po zupełnym zniszczeniu wszystkich ważnych urządzeń, połączyć z dywizjami w rejonie Salerno.

Tym samym brytyjsko-amerykański plan operacyjny, zbudowany na zdradzie Badoglio, zupełnie zawiodł. Wielki ten sukces obronny umożliwił energiczne dowództwo niemieckie i przydatną postawą wojsk, które, pomimo znacznej nieprzyjacielskiej przewagi w zakresie sił powietrznych i morskich, powstrzymały nawet 8-miu dywizji piechoty i 2-eh dywizji pancernych. Według nadeszłych dotychczas, jeszcze

niezupelnym raportów, nieprzyjaciel stracił przeszło 10.000 ludzi w zabitych i ranoraz 4.429 jeńców, nadto zniszczone lub zdobyto 153 czołgi, 54 dział, 62 granatniki i miotacze rakiet, jak również lekką i ciężką broń piechoty i niezliczone sprzęt wojenny.

W walce z nieprzyjacielską flotą inwazyjną lotnictwo i marynarka wojenna zaopłyły w czasie od 8-go do 17-go września 3 krążowniki, 2 kontrtorpedowce, jeden torpedowiec, 15 łodzi desantowych i 9 transportowców, o łącznej pojemności 58.000 ton. Dalej tak ciężko uszkodzono 2 krążowniki, 3 kontrtorpedowce, jedną łódź desantową, jeden wielki tankowiec i 7 transportowców, o pojemności łącznie 35.000 ton, że należy się liczyć ze zniszczeniem tych jednostek. Prócz kilku dalszych okrętów wojennych uszkodzono celnymi trafieniami 125 statków transportowych i tankowców, o pojemności około 600.000 ton, 8 łodzi desantowych i jeden okręt strażniczy.

Także w dniu wczorajszym zacięte walkone w rejonie Salerno i na południe od tego miasta. Po połączeniu się wszystkich formacji niemieckich, stojących we Włoszech południowych, wojska nasze planowo odłączyły się od nieprzyjaciela i zajęły skróconą linię oporu.

Niemiecka łódź podwodna zatopiła w Zatoce Salerno kontrtorpedowiec angielski, klasy „Jervis” i uszkodziła ciężko torpedami wielki tankowiec. Formacje lotnictwa uszkodziły poważnie bombami jeden kontrtorpedowiec i pewną ilość jednostek nieprzyjacielskiej floty transportowej. — Nad rejonem walki zestrzelono 11 samolotów.

Niemieckie dalekodusznowe samoloty bojowe zestrzeliły w dniu wczorajszym daleko nad Atlantykiem 4-motorowy bombowiec i wielki sztybowiec ciężarowy, holowany przez 4-motorowy samolot.

Nieliczne nieprzyjacielskie samoloty nakładają zrzucały nocy ubiegłej bomb nad rejonem Rzeszy bezplanowo kilka bomb, które spowodowały tylko nieznaczne szkody.

